

keresteti vele az egyesülést, a közösséget, mert a „mi” mindig több, mint az „én”. Csak a szellem az igazi közösségteremtő. És amikor a szegedi egyetem ifjúsága az egységesülést keresi, akkor arról tesz tanúbizonyságot, hogy az anyagi világ, az érdekek hajhászása helyett a szellem örök javai felé fordul.

A társadalmak életében az individualizmus, az egységre bomlás mindig a dekadencia jele. Nagy és teremtő korok a szellemteremtő egységében forrnak össze. Ezért az egység, amely itt Szegeden egyenlőre itt az egyetemen próbál kibontakozni, reményt ad arra, hogy a nemzet életében is túl tudunk jutni a széthúzás, a partikularizmus meddő és dekadens korszakán, s a közösséget teremtő ideák gyökeret vernek majd ebben az ifjúságban.

Kívánatos tehát, hogy ez a szegedi diákegység el ne hervadjon, hanem dús gyümölcsöket termő fába szökkenjen. Reméljük, hogy a kertész, aki elültette ezt a nemes magot, továbbra is törődni fog vele, és gondozásával mellette fog maradni akkor is, ha ez már nem lesz hivatalos feladata és tiszte. Egyetemünk sorsának alakulása nagymértékben függ ennek a példaadó kezdeményezésnek a sikerétől.

Szegedi Híd (1941) május. 5. oldal

529. Keresztény és magyar

A Szegedi Egyetemi Ifjúság az egyetem megnyitóján hitet tett már kereszténysége és magyarsága mellett. Alapszabályunk első pontja (megalkottuk már a karácsonyi szünetekben: tehát még minden támadás előtt) így hangzik: „A SZEI az egyetemi ifjúság egység utáni vágyából megszületett hivatásrendi alapon megépített egyetemi ifjúsági szervezet. Feladatának tekinti a szegedi gondolat, a keresztény, magyar eszme szellemében megindult nemzeti újjáépítési program vállalását.” S mert mi nem ragasztottuk ki ezt minden utcasarkon, és nem üvöltöttük torkunkszakadtából és féltéglával, melletverő hősiességgel, megrágalmaztak minket, hogy nem vagyunk keresztények és magyarok. Pedig éppen kereszténységünkől következett, hogy nem vertük nagydobra. Mi így tanultuk az evangéliumból: „Ne kürtölj magad előtt, mint a képmutatók teszik a zsinagógákban s az utcákon, hogy dicsérjék őket az emberek.”

És így tanultuk az egyik legnagyobb magyar tanítótól, Vörösmarty Mihálytól: „Szűtökben legyen a haza, s ha kimondani szükség, tetteitek zengjék nagy diadalmi nevét.” – „Szeresd a hazádat, és ne mondd!” De idézhetnénk erre minden nagy magyar prófétától. Lám, Ady sem kiabálta naponként a világ négy tája felé és „ködevőknek, magyarkodóknak mondta” azokat, akik viszont jól értik kiabálni.

De ha valaki még mindig nem hinné, hogy nemcsak a szívünk és életünk, hanem kellő pillanatban a szavunk is keresztény és magyar, az olvassa el ezeket a lapokat, és ítéljen.

S.Gy.

Szegedi Híd (1941) május 7. oldal